

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.815 van 19 december 2024
in de zaak A. 238.246/VII-41.883**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 januari 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 281.998 van 15 december 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.295 van 17 maart 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 september 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sehrish Raja, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 14 juli 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 15 december 2022 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op drie argumenten die verzoeker had uitgewerkt op basis van objectieve landeninformatie over Afghanistan, dan wel het gebrek hieraan.

Ten eerste heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat er onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en over het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft daartoe verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, waarin wordt opgeroepen voorlopig geen beslissingen te nemen in asiëldossiers waarin niet kan worden vastgesteld of de betrokkene nood heeft aan bescherming

in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: vluchtelingenverdrag) omwille van het gebrek aan betrouwbare informatie over Afghanistan. Verder heeft verzoeker zich gesteund op de kritische analyse van vzw Nansen en besloten dat een bijzonder hoge bewijslast rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen. Er moet immers meer gewicht worden toegekend aan de richtlijnen van de UNHCR dan aan de door de verwerende partij gebruikte COI. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is volgens verzoeker niet ingegaan op deze kritiek doch steunt zich uitsluitend op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot het bestreden arrest te komen. Niettegenstaande de vaststelling in het bestreden arrest dat de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) erkennen dat het verzamelen van informatie over Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban gepaard gaat met verschillende uitdagingen, wordt in het bestreden arrest geen rekening gehouden met de nota van de UNHCR, doch enkel met de bronnen van het EUAA. Ondanks de moeilijkheden bij de informatiegaring, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er voldoende informatie beschikbaar is om te kunnen besluiten dat het veilig genoeg is voor verzoeker om terug te keren. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met zijn kritiek, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen.

Een tweede volgens verzoeker onbeantwoord gebleven argument betreft verzoekers zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters om het risico op vervolging te beoordelen voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Het bestreden arrest houdt geen rekening met deze kritieken en legt ook niet uit waarom er geen rekening mee wordt gehouden. Nochtans acht verzoeker de kans reëel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, indien hij verzoekers kritiek in aanmerking had genomen, een andere, meer terughoudende en voorzichtige invulling zou hebben gegeven aan de parameters van het EUAA. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zou dan concluderen dat het risico op vervolging voor verzoeker te groot is, hetzij vaststellen dat er onvoldoende actuele informatie beschikbaar is om op basis van de parameters van het EUAA te kunnen oordelen of een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is.

Ten derde heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat Afghanen die uit het Westen terugkeren omwille van hun verblijf in het Westen als afwijkend worden beschouwd in hun directe omgeving, waardoor zij kunnen worden geconfronteerd met vervolging, stigmatisering en uitsluiting. Verzoeker heeft ter staving hiervan landeninformatie bijgebracht doch hij blijft in het ongewisse waarom deze informatie in het bestreden arrest buiten beschouwing wordt gelaten. Ook in dit verband betoogt verzoeker dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening had gehouden met deze landeninformatie, de kans reëel is dat hij wel tot het besluit zou zijn gekomen dat uit het Westen terugkerende Afghanen in hun directe omgeving als afwijkend worden beschouwd en dus moeten worden aanzien als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden doordat het bestreden arrest enkele interne tegenstrijdigheden vertoont. Zo stelt het bestreden arrest in het licht van de beoordeling of “verwesterde Afghanen” als een specifieke sociale groep kunnen worden beschouwd in de zin van art. 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet, dat zij geen gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, hetgeen volgens verzoeker niet te rijmen valt met de vaststelling in het bestreden arrest dat “Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan [kunnen] worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting”. Verzoeker leest een tweede tegenstrijdigheid in het bestreden arrest, namelijk betreffende het risico op vervolging voor Afghanen die terugkeren naar Afghanistan nadat zij in het Westen hebben verbleven. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen oordeelt enerzijds dat “uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet [blijkt] dat in het algemeen gesteld kan worden dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” en dat “niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert [...] immers daadwerkelijk verwesterd zal zijn, noch als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen”, doch hij bemerkt anderzijds dat “dit [...] niet weg[neemt] dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn”. Verzoeker vindt deze stellingen onverzoenbaar met elkaar. Indien het onduidelijk is wat er met uit het Westen terugkerende Afghanen gebeurt, dan moet deze onduidelijkheid in twee richtingen gelden. Anders gezegd, kan er niet met zekerheid worden gesteld dat (alle of een deel van de) terugkerende Afghanen als verwesterd zullen worden beschouwd omwille van hun verblijf in Europa, noch dat zij niet als verwesterd zullen worden beschouwd.

7. In een derde middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip “specifieke sociale groep” in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet op foutieve wijze toepast.

Door te besluiten dat “verwesterde Afghanen” geen specifieke sociale groep uitmaken vermits de groep te divers is, geeft het bestreden arrest een verkeerde interpretatie aan het voornoemde artikel 48/3, § 4, d). Dat een groep divers is, sluit volgens verzoeker immers niet uit dat de leden ervan een kenmerk delen dat zo fundamenteel is dat niet kan worden verwacht dat zij dit opgeven. Het gemeenschappelijke kenmerk bestaat er bij “verwesterde Afghanen” in dat zij gebruik hebben kunnen maken van de vrijheden die aanwezig zijn in een westers land zoals België en zij zich op die manier hebben kunnen ontplooien en

ontwikkelen op een manier die niet mogelijk is in Afghanistan. Het is eigen aan het gebruikmaken van die vrijheid dat dit verschillende resultaten oplevert en dat de bekomen resultaten het gevolg zijn van verschillende motieven en oorzaken, alsook dat de uiteindelijke ontwikkeling of ontplooiing bij de ene minder verregaand is dan bij de andere. Nochtans neemt dit niet weg dat zij wel allen een kenmerk delen waarvan niet kan worden verwacht dat zij dit opgeven, namelijk de overtuiging dat elke mens over een aantal fundamentele mensenrechten beschikt waaraan slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden getornd alsook het gebruikmaken van deze mensenrechten. De motivering in het bestreden arrest faalt derhalve naar recht.

Om te oordelen dat de tweede voorwaarde voor een “specifieke sociale groep” evenmin is vervuld, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat “verwesterde Afghanen” hun eigenheid behouden en dat een andere uitdrukking wordt gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Deze argumenten zijn volgens verzoeker naast de kwestie en bieden geen verduidelijking met betrekking tot de vraag of “verwesterde Afghanen” in Afghanistan in hun directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. “Verwesterde Afghanen” zullen als afwijkend worden beschouwd omwille van hun gemeenschappelijke overtuiging en de manifestatie van die overtuiging dat ieder mens individuele vrijheden heeft waaraan slechts uitzonderlijk, in het algemeen belang, kan worden getornd. Verzoeker herinnert ook aan de interne tegenstrijdigheid in het bestreden arrest die hij heeft uiteengezet in het tweede middelonderdeel.

Tot slot stelt verzoeker voor om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag te stellen over de reikwijdte van het begrip “specifieke sociale groep:

“Dient artikel 10, eerste lid onder d, van de Kwalificatierichtlijn aldus te worden uitgelegd dat westerse [normen], waarden en feitelijke gedragingen die derdelanders aannemen terwijl zij een aanzienlijk deel van de levensfase waarin zij hun identiteit vormen op het grondgebied van de lidstaat verblijven en volwaardig deelnemen aan de samenleving, moeten worden beschouwd als een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan worden

gewijzigd, dan wel dermate fundamentele kenmerken van een identiteit zijn dat van betrokkenen niet kan worden geëist dat zij dit opgeven?

Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, dienen derdelanders die – ongeacht de motieven hiervoor – vergelijkbare westerse normen en waarden hebben aangenomen door feitelijk verblijf in de lidstaat gedurende hun identiteitsvormende levensfase te worden beschouwd als ‘leden van hun specifieke sociale groep’ in de zin van artikel 10, eerste lid, onder d, van de Kwalificatierichtlijn? Dient de vraag of er sprake is van een ‘specifieke sociale groep die in het betrokken land een eigen identiteit heeft’ hierbij beoordeeld te worden vanuit het perspectief van de lidstaat of moet dit gelezen in samenhang met artikel 10, tweede lid, Kwalificatierichtlijn aldus worden uitgelegd dat doorslaggevend gewicht toekomt aan het aannemelijk kunnen maken door de vreemdeling dat hij in het land van herkomst wordt beschouwd als deel uitmaken van een specifieke sociale groep, althans dat dit wordt toegedicht? Is het vereiste dat verwestering alleen tot vluchtelingenstatus kan leiden als dit voortkomt uit religieuze of politieke motieven verenigbaar met artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn, gelezen in samenhang met het verbod op refoulement en het recht op asiel?”

8. In een vierde middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat daarin eerst wordt gesteld dat de richtlijnen van het EUAA kunnen worden bijgetreden bij de inschatting of een Afghaan het risico loopt om als verwesterd te zullen worden beschouwd. De drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht wordt niet bereikt met de motivering omtrent twee relevante parameters, zijnde verzoekers leeftijd en de duur van zijn verblijf in een westers land. Door op basis van verzoekers leeftijd te poneren dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan “al gevormd [was] naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen”, beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers risico om als verwesterd te worden beschouwd op grond van een verkeerd referentiekader. Gelet op de machtsovername van de taliban zijn de omstandigheden fundamenteel gewijzigd en gelden niet langer de waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid, doch wel de waarden en normen die de taliban hanteert. Verzoeker vreest vervolging omdat hij na bijna drie jaar verblijf in Europa zal moeten terugkeren naar een land met een repressief regime dat hij nooit heeft gekend.

9. In een vijfde middelonderdeel acht verzoeker andermaal de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden, met name bij de overwegingen

betreffende zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*) brengt verzoeker in herinnering dat deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend is veroorzaakt door gedragingen van derden. Verzoeker merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit criterium in het bestreden arrest wel aanvaardt als relevant toetsingscriterium doch er in de loop van zijn analyse bijkomende voorwaarden aan toevoegt.

Verzoeker zet eerst uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te eisen dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid zijn van één specifieke actor, omdat hij “na een zorgvuldige lezing van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit [...] dat de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarbij niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is”. In het voornoemde arrest van het EHRM is nochtans sprake van “partijen in het conflict” of “derden”, zodat de precaire humanitaire omstandigheden ook kunnen worden veroorzaakt door meerdere actoren. In het bestreden arrest wordt verder geoordeeld dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”. Hierin leest verzoeker een tweede bijkomende vereiste die door het bestreden arrest in strijd met het arrest *Sufi en Elmi* wordt gesteld, met name de vraag of het doel van het handelen of nalaten van de taliban ertoe strekt de humanitaire situatie te doen verslechteren. Nochtans blijkt uit het arrest *Sufi en Elmi* dat de ernstige schade niet uitsluitend het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren. Verder kan van verzoeker niet worden verlangd dat hij aantoont persoonlijk te worden geïdентificeerd of te behoren tot een groep van personen die worden geïdентificeerd door de taliban of een andere actor. Ook dit betreft een

bijkomende voorwaarde die in het bestreden arrest wordt opgelegd. Ten slotte laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, alsmede de motieven voor het opleggen ervan, buiten beschouwing omdat daarbij geen sprake is van opzettelijk handelen of nalaten, specifiek gericht tegen de Afghaanse bevolking. Door deze specifieke gerichtheid te vereisen, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker nog een bijkomende voorwaarde op.

Beoordeling

Algemeen

10. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste middelonderdeel

11. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022.

Uit het dossier van de zaak blijkt dat verzoeker, evenals de verwerende partij op 30 september 2022 een aanvullende nota met bijkomende stukken heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker heeft zelf heeft onder meer gewezen op nieuwe landenrapporten omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan, waaronder drie EUAA-rapporten van augustus 2022, om zijn stelling te onderbouwen dat “er intussen genoeg elementen voorhanden [zijn] om te concluderen dat leven onder het Talibanbewind, in het bijzonder na een terugkeer uit het westen, een reëel risico op vervolging of ernstige schade met zich meebrengt”. Verzoeker kan in de graad van cassatie derhalve niet op dienstige wijze aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met recente(re) bronnen die hij zelf per aanvullende nota heeft aangebracht met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan.²

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2 van het bestreden arrest verzoekers standpunt weer in verband met het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en hij geeft in punt 3 een opsomming van de door de verwerende partij per aanvullende nota overgemaakte rapporten en van de rapporten waaraan verzoeker in zijn aanvullende nota refereert.

In antwoord op verzoekers kritiek betreffende het gebrek aan objectieve bronnen omtrent de huidige situatie in Afghanistan, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.6 van het bestreden arrest:

“Waar verzoeker het gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aanklaagt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 30 september 2022 de beschikbare objectieve

landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. De Raad betwist voorts niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat situatie nu niet vergelijkbaar is met de situatie begin 2022. Heden blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan.”

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.9 op grond van “de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd” na wat “de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving [zijn] voor personen met verzoekers risicoprofiel en het handhavingsbeleid ervan”. Op basis van deze door de beide partijen zelf bijgebrachte gegevens, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens over tot een uitgebreide analyse van “de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat, ondanks het feit dat ook de drie recente EUAA-rapporten van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen bij het verzamelen van informatie over Afghanistan, uit het geheel van de objectieve door beide partijen voorgelegde informatie niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen daar niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te onthullen kenmerken of gedragingen. Op grond van

de beschikbare informatie besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat aldus “een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek [...] aldus noodzakelijk [blijft]”, waarbij de Raad zich er weliswaar van bewust is “dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is”. Uit dit alles blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van recentere informatie besluit dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de door de partijen bijgebrachte recentere landeninformatie en de inhoud ervan, geeft hij duidelijk aan waarom hij niet de voorkeur geeft aan het UNHCR-rapport. Tot slot wordt in het bestreden arrest eveneens gerefereerd aan dat UNHCR-rapport, zodat verzoekers kritiek in dat verband feitelijke grondslag mist.

12. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet ingegaan op zijn zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters voor de beoordeling van het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen.

Met betrekking tot verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met de gebeurtenissen van na 8 december 2021, blijkt, zoals hoger reeds werd vastgesteld, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst naar de door beide partijen in hun (aanvullende) nota’s bijgebrachte,

meer recente informatie over de situatie in Afghanistan en deze informatie betreft in zijn beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan.

Uit de omstandige analyse in punt 5.9 van het bestreden arrest omtrent “de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan”, blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met verzoekers kritieken. Zo wijst hij er, wat de bewegingsvrijheid in Afghanistan betreft, onder meer op “dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes”. De Raad nuanceert dit vervolgens met de vaststelling dat “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.” Omtrent het door verzoeker aangehaalde risico om aan de controleposten in Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat een speciale eenheid werd opgericht om toezicht te houden op de controleposten, dat de taliban in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken en dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar dat er geen duidelijk verband blijkt te zijn met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten doch eerder met hun “oorspronkelijke status”, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen, en dat onduidelijk is in welke mate de taliban de online activiteiten van Afghanen opvolgen en Afghanen weliswaar reeds werden gearresteerd en gedood door de taliban, doch omwille van kritische berichten ten aanzien van de taliban. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde gevolgen van het afwijken van de sociale code, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er onder meer op dat UNAMA weet had “van ten minste 30 gevallen van ‘wrede,

onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing’, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname”, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert dat “[d]e toepassing van ‘*amr bil-maruf*’ (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst voorts op de “onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft” en op de aanwezigheid van de taliban op sociale netwerken, en stelt daarbij weliswaar vast dat de taliban reeds Afghanen heeft gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op sociale media doch nuanceert dat het kritische berichten ten aanzien van de taliban betrof. Wat het toezicht van mannelijke familieleden op de vrouwelijke familieleden betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat “een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden”, dat “het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald” en dat “er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen [bestaan]”. De Raad benadrukt dat niet voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen weliswaar met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, doch dat een individuele beoordeling noodzakelijk is. Aldus betreft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling wel degelijk verzoekers bedenkingen omtrent de gebruikte criteria. Hij merkt echter ook op dat de beoordeling of een Afghaan als verwesterd wordt beschouwd, afhankelijk is van individuele elementen, die door de betrokkene dienen te worden aangereikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst daarbij op “verschillende risico-bepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van verzoeker, het

gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon”.

Op grond van een analyse van de thans geldende normen in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan, waarbij de diverse door verzoeker aangehaalde criteria aan bod komen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de uitdagingen waarmee verschillende organisaties sinds de machtsovername door de taliban geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek. Hij oordeelt op grond van de beschikbare informatie dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omdat niet elke terugkerende Afghaan zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen en dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek aldus noodzakelijk blijft.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat de voormelde door hem aangehaalde elementen van kritiek betreft.

13. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet ingegaan op de bijgebrachte landeninformatie die aantoont dat in het verleden vanuit het Westen terugkerende Afghanen wel degelijk werden geconfronteerd met vervolging en als afwijkend werden beschouwd, zodat zij moeten worden beschouwd als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich in het bestreden arrest op recentere informatie dan deze waaraan verzoeker refereert in zijn beroepschrift. Uit de verwijzing in het bestreden arrest naar meer recente door de partijen bijgebrachte informatie blijkt impliciet doch duidelijk dat de eerste

rechter deze informatie laat primeren op de oudere in het beroepsschrift aangehaalde informatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende dan ook niet uitdrukkelijk in te gaan op argumenten uit die oudere informatie.

Bovendien blijkt uit het bestreden arrest dat op grond van de recentere, objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier ook wordt besloten dat niet blijkt dat het loutere gegeven van enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen, dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij wel met argwaan kunnen worden bekeken en met stigmatisering of uitstoting kunnen worden geconfronteerd, doch dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging, dat wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen nergens in de aanwezige informatie blijkt dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging, doch dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld. Het bestreden arrest wijst er bovendien op dat bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Dienaangaande maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.10 van het bestreden arrest een grondige analyse van de door verzoeker aangevoerde elementen en zijn individuele situatie, namelijk de volgens verzoeker ontwikkelde westerse levensstijl, het feit “dat verzoeker een volwassen man is die omstreeks 1998 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld”, het feit dat verzoeker “Afghanistan heeft verlaten in 2019 en dat hij toen meerderjarig was, *in casu* ongeveer 21 jaar oud, en niet op 16-jarige leeftijd zoals in het verzoekschrift verkeerdelijk wordt gesteld”, verzoekers tewerkstelling in België, het voorgehouden risico van controle van verzoekers smartphone door de taliban, verzoekers voorgehouden afkomst uit een ruraal district in de provincie N., het feit

dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan, het feit dat verzoeker geen Afghaans paspoort heeft en zou terugkeren uit België, met het daaraan verbonden risico bij controles, het standpunt dat verzoeker de fundamentele rechten van zijn vrouwelijke familieleden zou moeten schenden en verzoekers kritiek op de gehanteerde landeninformatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoeker “nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen” en dat “[e]nig internaliseren van westerse waarden en normen [...] niet *in concreto* [wordt] aangetoond” en hij besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden aanzien als “besmet” door de westerse waarden, als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Wat het betoog van verzoeker over leven onder het talibanbewind betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier weliswaar blijkt dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, is er naar zijn oordeel geen sprake van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoeker geen vervolging aannemelijk maakt door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken en dat verzoeker bovendien in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees. Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij worden

geassocieerd met schaamte en mislukking, herhaalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd en benadrukt hij voorts dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees en hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aanbrengt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Verzoeker toont wat het voorgaande betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht noch van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

14. Het eerst onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

15. Verzoeker acht de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig waar enerzijds wordt vastgesteld dat Afghanen die uit Europa terugkeren door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, maar anderzijds wordt voorgehouden dat verwesterde Afghanen geen gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt wel dat Afghanen met een westerse levensstijl weliswaar het gemeenschappelijk kenmerk delen dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan, doch hij nuanceert meteen dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en de intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de

persoonlijkheid en de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Op grond hiervan besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet kan worden gesteld dat “verwesterde Afghanen” of “terugkeerders” in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze “verwesterde Afghanen” en “terugkeerders” hun eigenheid behouden. Hij wijst er daarbij op dat, afhankelijk van de mate waarin zij zijn “verwesterd”, een andere uitdrukking zal worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan en dat deze re-integratie bovendien afhankelijk kan zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft wel toe dat verwesterde Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, doch hij nuanceert meteen dat dit “slechts in uitzonderlijke gevallen” als vervolging kan worden beschouwd en dat nergens uit de aanwezige informatie blijkt dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het westen aanleiding zou geven tot daden van vervolging, doch dat dit “samen met andere individuele elementen” moet worden beoordeeld. Het gaat derhalve niet om tegenstrijdige motieven die elkaar zouden opheffen en tot een gebrek aan motivering zouden doen besluiten.

16. Verzoeker acht de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig wat betreft de analyse van het risico voor Afghanen die vanuit het Westen terugkeren naar hun land.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande eerst dat “uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet [blijkt] dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” vermits “niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal immers daadverwerkelijk verwesterd zijn, noch als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen”. Hij acht daarom “een individuele

beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk” waarbij het “vooreerst aan verzoeker toe[komt] *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “neemt [dit] niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds van oordeel is dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het feit van terugkeer uit het Westen voor iedere Afghaan op zich reeds aanleiding zou geven tot vervolging doch dat de individuele en concrete omstandigheden van de betrokkene moeten worden beoordeeld en anderzijds stelt dat beschermingsverzoeken van uit het Westen terugkerende Afghanen met de nodige voorzichtigheid moeten worden behandeld, vormt dit geen tegenstrijdigheid doch een verwijzing naar een voorzichtige houding bij de beoordeling. Verzoeker toont ook wat dat betreft geen tegenstrijdige motieven aan die elkaar zouden opheffen en tot een gebrek aan motivering zouden doen besluiten.

17. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

18. Volgens verzoeker is de beoordeling van het begrip “sociale groep” in het bestreden arrest in strijd met het bepaalde in artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

19. Opdat sprake is van een “specifieke sociale groep” worden in de voormelde bepaling twee cumulatieve voorwaarden gesteld, als eerste dat “leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate

fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven” en als tweede dat “de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”.

20. Wat de eerste voorwaarde betreft, is in de voorliggende zaak enkel de vraag aan de orde of verzoeker behoort tot de leden van een groep “die een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”. Uit de vereiste van een “fundamenteel” karakter volgt dat, om te voldoen aan de voormelde eerste voorwaarde, het niet volstaat dat de betrokkenen het kenmerk delen dat zij zich in het Westen anders gedragen dan in Afghanistan doch er moet blijken dat de betrokkenen zich tijdens hun verblijf in het Westen daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de westerse waarden en levensstijl zodat niet van hen kan worden geëist dat zij dit opgeven.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest K.en L. tegen Nederland artikel 10.1, d), en 10.2 van richtlijn 2011/95, waarvan artikel 48/3, § 4, d), en § 5 de omzetting in het Belgische recht vormt, aldus uitgelegd dat, “al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, vrouwen uit dat land, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, kunnen worden geacht te behoren ‘tot een bepaalde sociale groep’, wat een ‘grond van vervolging’ vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden”.

Het is derhalve niet in strijd met artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd in de zin van artikel 10.1, d), van richtlijn 2011/95, om bij de beoordeling van de vraag of een verzoeker omwille van zijn verwesterd zijn behoort tot een sociale groep in de zin van de voormelde bepalingen, rekening te houden met de vraag of hij dermate verwesterd is dat hij zich daadwerkelijk is gaan vereenzelvigen met de fundamentele westerse waarden.

Daarmee legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voorwaarde van homogeniteit op, zoals verzoeker nochtans voorhoudt.

Bijgevolg is de beoordeling in het bestreden arrest dat “Afghanen met een westerse levensstijl [...] het kenmerk [...] dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan”, dat “deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert”, op zich niet in strijd met artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet wat de daarin bepaalde voornoemde eerste voorwaarde betreft om tot een sociale groep te behoren.

Uit hetgeen volgt blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers individuele en concrete omstandigheden als verwesterd Afghaan en de perceptie ervan in Afghanistan heeft onderzocht en op grond daarvan besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert. In het licht van die vaststelling kunnen de beoordeling in het bestreden arrest dat “verwesterde Afghanen” te divers zijn om een sociale groep te vormen en verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee de inhoud van het begrip “sociale groep” zou hebben geschonden, niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. De voorgehouden onwettigheid kan de strekking van het bestreden arrest immers niet hebben beïnvloed.

Wat de voorgehouden verwestering betreft, onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.9 van het bestreden arrest eerst op omstandige wijze de algemene situatie in Afghanistan waarbij hij besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen vermits niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Daarom is volgens de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk en moet een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Dit alles moet met de nodige voorzichtigheid worden beoordeeld. Concreet oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van verzoekers “individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, [...] en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen”, dat verzoeker niet aannemelijk maakt “dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd”. Deze vaststellingen, waarbij wordt geoordeeld dat verzoeker in zijn concreet geval geen gegronde vrees voor daden van vervolging aannemelijk maakt bij een terugkeer naar het land van herkomst, volstaan op zich om de vluchtelingenstatus te weigeren op basis van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

21. Gelet op het voorgaande, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil.

22. Uit de bovenstaande beoordeling volgt dat de wettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de tweede voorwaarde voor het bestaan van een sociale groep, vermeld in punt 20 *supra*, evenmin moet worden onderzocht.

23. Het derde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Vierde middelonderdeel

24. Verzoeker acht de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de

richtlijnen van het EUAA bijtreedt maar vervolgens onvoldoende ingaat op de parameters van verzoekers leeftijd en zijn verblijfsduur in het Westen.

25. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande in het bestreden arrest:

“De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker een volwassen man is die omstreeks 1998 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker anderhalf jaar voor hij zijn beschermingsverzoek op 18 september 2020 indiende [...] uit Afghanistan vertrokken. Dit wil zeggen dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en dat hij toen meerderjarig was, *in casu* ongeveer 21 jaar oud, en niet op 16-jarige leeftijd zoals in het verzoekschrift verkeerdelijk wordt gesteld. Verzoeker was voor zijn vertrek bijgevolg al gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen; hij toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van twee jaar in België, zonder meer, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.”

Daarenboven blijkt uit de beoordeling van de overige middelonderdelen *supra* dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban in zijn beoordeling betreft, evenals de situatie voor terugkeerders uit Europa de daaraan verbonden mogelijke gevolgen, waarbij ook verzoekers concrete situatie wordt onderzocht. In het bestreden arrest wordt tevens vastgesteld dat verzoeker verwijst naar algemene landeninformatie doch deze nergens op zijn persoonlijke situatie betreft.

Verzoeker toont in het licht van de voormelde overwegingen in het bestreden arrest geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht met betrekking tot zijn leeftijd en zijn verblijfsduur in het Westen.

26. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Vijfde middelonderdeel

27. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden.

28. Verzoeker betwist niet de stelling in het bestreden arrest dat “[d]e kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet”.

Volgens verzoeker worden in het bestreden arrest echter ten onrechte de voorwaarden toegevoegd dat het om één enkele specifieke actor moet gaan, dat het doel van het handelen of het nalaten van die actor het verslechteren van de humanitaire situatie moet zijn en dat verzoeker moet aantonen persoonlijk te worden geïdëntificeerd of te behoren tot een groep van geïdëntificeerde personen.

29. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat bijzonder uitgebreid in op de oorzaken en de omvang van de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Hij besluit daarna:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van

beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.”

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand overwegend is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het bestaan van één enkele specifieke actor niet als voorwaarde wordt gesteld. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de precaire toestand niet is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”.

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat er sprake is van “een multidimensionale crisis” benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precaire humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

30. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de preciaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die preciaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Net omdat er geen sprake is van een actor, is de navolgende overweging in het bestreden arrest dat “voorts [...] niet [blijkt] dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen” gericht tegen een motief waarvan de mogelijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Dit geldt dus zowel voor de taliban als, wat de aan Afghanistan opgelegde sancties betreft, voor de buitenlandse regeringen en internationale organisaties.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf letterlijk aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verwezen naar het arrest *M'Bodj* en dat daarin “wordt gesteld dat een preciaire socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet”.

31. Het vijfde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Conclusie

32. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien december tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams